

Arrest

nr. 323 383 van 17 maart 2025
in de zaak RvV X /IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juni 2024 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die de verzoekende partij had ingediend op 25 augustus 2023, onontvankelijk verklaard.

1.2. Op dezelfde dag trof de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die op 20 juni 2024 per aangetekend schrijven aan de verzoekende partij betekend werd, vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam, voornaam: E., J. [...]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : geen melding van minderjarige kinderen in het dossier.

Het gezins- en familieleven : betrokkene haalt aan dat zijn ouder en zussen in België verblijven, doch de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politicommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Zij licht haar middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel,

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

'Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum'.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoeker op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op

een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel 'moet' afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoeker geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 2 van die wet.

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

(...)”

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt in haar tweede middel het volgende:

“Eerste en enig onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.”

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht. Verzoekende partij formuleert haar grief als volgt:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

“Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).”

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Uit de aanvraag 9bis blijkt dat de moeder, de vader en de zussen van verzoeker over legaal verblijf in België beschikken. Dat de ouders van verzoeker gescheiden zijn en dat verzoeker mee instaat voor de zorgen van zijn moeder en zussen.

Verzoeker heeft in Marokko niets of niemand. De vader van verzoeker, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, heeft destijd alles verkocht in Marokko om zich in Nederland te vestigen. Het kerngezin van verzoeker bevindt zich in België.

Verzoeker had in de regularisatieaanvraag verwezen naar de met stukken gestaafde situatie van geen belangen meer te hebben in Marokko.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Verzoeker had gewezen op de humanitaire redenen vermeld in de aanvraag van 25.08.2023 op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet. De argumenten die daarin voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid worden aangehaald worden hier voor herhaald aanzien en hadden door verzoeker kunnen aangehaald worden wanneer hij over het bevel waren gehoord.

Het volstaat niet te stellen dat deze aanvraag en haar inhoud gekend was door verwerende partij om het hoorrecht niet te valoriseren. Er is een verschil om gehoord te worden in het kader van een bevel met de argumenten die voor het aanhalen van buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis vreemdelingenwet worden ontwikkeld. Een dergelijke aanvraag kan het hoorrecht niet vervangen.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM.

2.4. In een vierde en laatste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent ook dat er sprake is machtsmisbruik en van "onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing".

De verzoekende partij licht haar vierde middel als volgt toe:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft een reëel gezins- en privéleven in België samen met zijn moeder, zussen en vader.

Verwerende partij diende verzoeker hierover te horen en had er bijgevolg rekening mee moeten houden, minstens moeten motiveren waarom er geen rekening mee zou moeten gehouden worden.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 186 639 van 9 mei 2017 waarbij een bevel van 19.8.2015 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel gegeven (zie pagina 5-6 arrest).

Verzoeker verwijst naar arrest RvV van 13 juni 2018 waarbij het bevel van 2.8.2017 vernietigd werd worden als motief voor de vernietiging precies de schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet gegeven (zie pagina 7-9).

Het hier bestreden bevel negeert volkomen wat in die arresten is gesteld en neemt exact dezelfde beslissing.”

2.5. In zoverre de verzoekende partij in haar vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 3 en 28 van het IVRK laat zij na concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden. Evenmin licht zij duidelijk toe waarom er sprake zou zijn van machtsmisbruik of een onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het vierde middel is, in de hierboven aangegeven mate, niet ontvankelijk

De overige door de verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hierna gezamenlijk behandeld.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Zo wordt in de bestreden akte uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waardoor reeds is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. De verzoekende partij weerlegt deze pertinente vaststelling, die in beginsel volstaat om de bestreden beslissing te treffen, niet. In de bestreden akte wordt tevens gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit als volgt:

“Het hoger belang van het kind : geen melding van minderjarige kinderen in het dossier.

Het gezins- en familieleven : betrokkene haalt aan dat zijn ouder en zussen in België verblijven, doch de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen."

De Raad stelt vast dat de uiteenzetting vervat in het bestreden bevel de verzoekende partij in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevolen wordt het grondgebied te verlaten. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;" (eigen onderlijning)

De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. De Raad herhaalt en benadrukt dat de verzoekende partij deze pertinente vaststelling niet betwist. De verzoekende partij is echter van oordeel dat de bestreden beslissing een motivering zou moeten bevatten betreffende een mogelijke andere basis op grond waarvan zij een verblijfsrecht zou kunnen genieten en zij verwijt de gemachtigde op dit punt een onzorgvuldigheid. Zoals de

verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota met opmerkingen, heeft de verzoekende partij geen belang bij deze kritiek aangezien zij geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat ze wél over geldige verblijfsdocumenten zou beschikken, noch *in concreto* toelicht op grond van welke “bepalingen vervat in een internationaal verdrag” de gemachtigde zich zou moeten onthouden van de afgifte van het bestreden bevel. Het tweede onderdeel van het eerste middel mist elke grondslag.

De Raad merkt hierbij aansluitend op dat het redelijkheidsbeginsel enkel kan spelen wanneer de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780; RvS 9 februari 2006, nr. 154.692). Indien verweerder vaststelt dat een vreemdeling, die niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en het niet blijkt dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen –hetgeen *in casu* zoals blijkt uit wat volgt niet het geval is– moet hij, gezien de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nemen. Gelet op het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid kan niet worden gesteld dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij in haar eerste en vierde middel stelt dat de gemachtigde met het afgeven van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.9. Daar waar de verzoekende partij in een tweede middel aankaart dat voor het bepalen van de termijn voor vrijwillig vertrek geen expliciete rechtsgrond wordt vermeld in de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat zij geen belang bij deze kritiek kan laten gelden. De bestreden beslissing legt immers uitdrukkelijk aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen op om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij betoogt dan wel dat de bestreden beslissing geen wettelijke grondslag vermeldt voor het verlenen van deze termijn, maar zij toont niet aan dat en op welke wijze zij daardoor in haar belangen zou zijn geschaad. Uit haar betoog blijkt immers dat zij weet welke de rechtsgrond is voor het bepalen van de termijn om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst namelijk zelf naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten stelt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In het eerste lid van § 1 wordt derhalve de algemene regel vastgelegd dat de beslissing tot verwijdering een termijn bepaalt van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. In de daaropvolgende onderdelen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet worden vervolgens de verschillende mogelijke afwijkingen op deze termijn van dertig dagen vermeld. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig stellen dat de bestreden beslissing moet aantonen op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 “*de afwijking*” steunt aangezien *in casu* aan de verzoekende partij de standaardtermijn van dertig dagen uit artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd toegekend. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

2.10. De verzoekende partij betoogt in haar derde middel dat het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest is geschonden. Na een theoretische toelichting betoogt zij dat indien zij voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord was geweest, zij had kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale zij had kunnen opwerpen dat met haar gezins- en familiale situatie rekening diende gehouden te worden, dat uit haar machtigingsaanvraag blijkt dat haar moeder, vader en zussen over een legaal verblijf in België beschikken, dat haar ouders gescheiden zijn, dat zij mee instaat voor de zorgen van haar moeder en zussen, dat zij in Marokko niets of niemand heeft, en dat haar vader, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, destijds alles verkocht heeft in Marokko om zich in Nederland te vestigen.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangevoerde rechtspraak van de Raad kan de Raad vooreerst volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op de hoorplicht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, kan zij in haar betoog niet worden gevolgd. De Raad merkt dienaangaande op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (HvJ 21 december 2011, C-482/10, Teresa Cicala, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, YS, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het recht om in elke procedure gehoord te worden dat integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, als algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, punt. 45) niet enkel door de instellingen van de Unie dient te worden erkend, maar ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, punt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punt. 86, en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De eerbiediging van de rechten van de verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, vormt verder een algemeen beginsel van gemeenschapsrecht dat van toepassing is wanneer de administratie voornemens is een bezwarend besluit ten opzichte van een bepaalde persoon vast te stellen. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Luidens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit dat wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punt 40).

Hoewel de verzoekende partij zich dus niet rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen omdat deze bepaling uitsluitend gericht is tot de instellingen, organen en instanties van de Unie, stelt de verzoekende partij terecht dat de gemachtigde van de staatsecretaris bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitvoering geeft aan het Unierecht, doch niet aan de richtlijn 2004/83/EG, zoals de verzoekende partij beweert, maar aan de richtlijn 2008/115/EG. Het bestreden bevel werd immers opgelegd in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet bovendien worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is in dit opzicht dus wel degelijk van toepassing.

De Raad stelt weliswaar vast dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij specifiek werd gehoord alvorens jegens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, doch wijst erop dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dit gebeurt slechts indien aangetoond wordt dat het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, C-383/13, M.G. en KR., punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 40).

De verzoekende partij stelt dat, zou zij zijn gehoord, zij had kunnen wijzen op haar gezins- en familiale situatie, het feit dat ze in Marokko niet of niemand meer heeft; dat ze een regularisatieaanvraag heeft ingediend waarin zich stukken bevinden die haar situatie staven, en dat een proportionaliteitsonderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM moet worden doorgevoerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 25 augustus 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat voornoemde aanvraag op 10 juni 2024 onontvankelijk werd verklaard. De thans bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde als de beslissing tot onontvankelijkheid waarnaar de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk refereert in haar verzoekschrift. Bij de beoordeling van de onontvankelijkheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het land van herkomst kan terugkeren. Deze aanvraag kan dus aangenomen worden als een gelegenheid waarin de verzoekende partij schriftelijk haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om een verblijfsmachtiging de mogelijkheid gehad, en ook te baat genomen, om haar gezins- en familiale situatie toe te lichten en uit te leggen waarom de elementen met betrekking tot dit gezins- en familielevens zich verzetten tegen de vereiste om de aanvraag in Marokko in te dienen. Uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 10 juni 2024, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt ook dat de gemachtigde heeft gemotiveerd aangaande het door de verzoekende partij ingeroepen gezins- en familielevens.

De Raad wijst erop dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, punten 67 t.e.m. 70). Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij bij het vervullen van het hoorrecht informatie kan aanreiken die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Zij kan zich dus niet beperken tot erop te wijzen dat zij niet gehoord werd alvorens de bestreden beslissing genomen werd, maar dient tevens de concrete elementen toe te lichten, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, en die bovendien een ander licht werpen op de beslissing om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

In de mate dat de verzoekende partij heden aanvoert dat haar ouders gescheiden zijn, dat zij mee instaat voor de zorgen van haar moeder en zussen, en dat haar vader, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, destijds alles in Marokko verkocht heeft om zich in Nederland te vestigen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij weliswaar verwijst naar elementen die zij niet heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch dat deze vaststelling op zich niet volstaat om een schending van de hoorplicht aannemelijk te maken. De verzoekende partij beperkt zich namelijk tot het opwerpen van blote beweringen. Immers, daar waar zij stelt dat aan haar regularisatieaanvraag de nodige stavingstukken werden toegevoegd wijst de Raad erop dat hij in het arrest met nummer 323 382 van 17 maart 2025 waarbij het beroep tegen voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing verworpen werd, het volgende heeft vastgesteld: “ *In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat haar ouders gescheiden zijn, dat zij mee instaat voor de zorg van haar moeder en zussen, en dat haar vader, die over de Nederlandse nationaliteit beschikt, destijds alles in Marokko verkocht heeft om zich in Nederland te vestigen, stelt de Raad vast dat nergens uit de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch uit enig ander stuk vevat in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij deze elementen in haar verblijfsaanvraag zelf, dan wel in een later stadium als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd. Evenmin heeft zij stukken voorgelegd waaruit dit blijkt. De verzoekende partij heeft weliswaar diverse documenten ter staving van haar machtigingsaanvraag voorgelegd, maar in geen van deze stukken wordt aangegeven dat haar ouders gescheiden zijn, dat zij mee instaat voor de zorg van haar moeder en zussen, of dat haar vader alles in Marokko verkocht heeft.*” Het betoog van de verzoekende partij dat zij aan haar regularisatieaanvraag diverse stukken heeft toegevoegd die haar bewering betreffende haar gezinssituatie of haar gebrek aan banden in Marokko kunnen staven mist derhalve feitelijke grondslag. Daar de verzoekende partij verzuimt om ook aan onderhavige verzoekschrift enig begin van bewijs bij te brengen betreffende de door haar in haar verzoekschrift aangehaalde gezinssituatie en gebrek aan belangen in Marokko, toont zij niet *in concreto* aan dat deze elementen, die niet aan bod kwamen tijdens de procedure in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, mogelijk tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Aangezien de verzoekende partij, naar aanleiding van haar humanitaire regularisatieaanvraag, ruimschoots de gelegenheid heeft gehad alle nuttige informatie betreffende haar gezins- en familielevens aan de gemachtigde over te maken, de gemachtigde hierop in de beslissing inzake de machtiging tot verblijf heeft geantwoord, en zij nalaat enige bewijs van bewijs aangaande de niet eerder door haar aangehaalde elementen voor te leggen, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de gemachtigde overging tot het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – andermaal

had moeten worden gehoord. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de miskenning van het hoorrecht *in casu* aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht is niet aangetoond.

2.11. Daar waar de verzoekende partij tot slot aanvoert dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met haar gezins- en familiale situatie, dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet wordt opgenomen in de beslissing, en dat er geen enkele overweging omtrent de daarin opgenomen criteria in de bestreden beslissing terug te vinden is kan zij andermaal niet worden gevolgd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de kritiek van de verzoekende partij ongefundeerd is. In deze beslissing wordt immers gemotiveerd als volgt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : geen melding van minderjarige kinderen in het dossier.

Het gezins- en familieleven : betrokkene haalt aan dat zijn ouder en zussen in België verblijven, doch de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat hij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in zijn land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen."

De verzoekende partij toont niet concreet aan met welke elementen verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden in het kader van de doorgevoerde evaluatie omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet weerhouden.

2.14. De verzoekende partij heeft geen schending aangetoond van de artikelen 7, 74/13 en/of 74/14 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht. Er werd tevens geen schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt. De vier aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter

C. VAN DEN WYNGAERT,

K. ALLYNS